

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg

Christiansborg

1240 København K

e-mail: klaus.andersen@ft.dk

Solrød Strand den 26. november 2010

FVD skal hermed takke for, at vi kunne fremkomme med foreningens opfattelser af vandsektorlovens konsekvenser for de private vandværker ved foretræde for udvalget den 24. ds

Ved mødets start fik vi udleveret et notat fra miljøminister Karen Ellemann af 23. ds. om de problemstillinger, som FVD rejser i henvendelsen til Miljø – og planlægningsudvalget ved brev af 5. ds.

Da vi, i sagens natur, ikke havde mulighed for at sætte os grundigt ind i dette notat skal vi herved anføre følgende til dette:

Ministeren nævner: ”at et af kendetegnende for den danske vandforsyning er, at der gælder monopollignende forhold, hvad enten der er tale om private vandværker eller kommunalt ejede vandselskaber. Forbrugeren har ikke mulighed for at vælge, hvorfra vandet skal komme.”

Denne argumentation har, så vidt det er FVD bekendt, aldrig været drøftet i forbindelse med lovbehandlingen eller i forbindelse med vedtagelsen af vandsektorloven.

Hvis ministeren havde påberåbt sig, at der på vandforsyningsområdet eksisterer et såkaldt naturligt monopol, vil FVD fuldt ud kunne tilslutte sig dette.

Det er formentlig også den opfattelse tidligere regeringer (og skarpe jurister) har haft lige siden den første vandforsyningslov blev stadfæstet.

Her sikrede man sig, at alle forbrugere fik drikkevand til kostpris ved at binde det naturlige monopol op på følgende 5 "fundamenter":

1. Udvinning af vand kan kun ske ved udstedelse af offentlig indvindingstilladelse (på åremål) til kommunale eller private forbrugerejede vandforsyninger,
2. fastlæggelse af vandværkernes forsyningsområder,
3. krav om at kommunerne skal godkende vandforsyningernes vandpriser
4. "fastsættelse" af det såkaldte "hvile i sig selv princip" og
5. et kommunalt tilsyn med alle vandforsyninger

Såfremt ministeren fastholder at private vandforsyninger, som producere mere end 200.000 m³ vand om året, skal være omfattet af reglerne om prisloft på grund af monopollignende forhold, er der tale om en usaglig/ulovlig beslutning.

Enten er alle almene private vandforsyninger (herunder vandforsyninger under 10 forbrugere) omfattet af vandsektorlovens bestemmelser om prisloft eller også er ingen vandforsyninger omfattet.

Der er ingen lovlig forvaltningsmæssig begrundelse for at beslutte, at kun en del af den private vandforsyning er underlagt "monopollignende forhold" og ikke de andre.

Ministeren nævner også, at alle forsyninger, som producere mere end 200.000 m³ vand om året, uanset ejerskab, skal drives på en effektiv måde, der er gennemskuelig for forbrugerne og at alle investeringer skal ske på markedsvilkår.

Som det fremgår af konkurrenceredegørelsen fra 2003 drives alle private vandværker så effektivt og billigt, at man ikke fandt det muligt at finde noget effektiviseringspotentiale i den private sektor.

Forsyningssekretariatet udsendte den 29. september 2010 en redegørelse omfattende drikkevand og spildevand, der i perioden 2000 – 2009 var steget med henholdsvis 44 % og 78 %.

På den baggrund foretog FVD en undersøgelse af prisudviklingen i den private sektor, så vi kunne sammenligne prisudviklingen mellem de kommunalt ejede vandselskaber og de private forbrugerejede vandselskaber.

Vi kan dokumentere, at drikkevandet i den private sektor kun er steget med 13,6 %.

Der er altså tale om en prisudvikling under pristalsudviklingen i samme periode på 19,6 %. Privat drikkevand er altså relativt set blevet billigere i perioden. Vandet er steget fra 11,09 kr. til 12,59, altså 1,50 kr. for 1 m³ drikkevand. Disse beløb er inklusiv skatter og afgifter.

Da vores effektivitet jo måles på kr. og øre, må vi konstatere, at mere effektivt kan det vist næsten ikke gøres. Vi lever altså fuldt ud op til bemærkningerne i konkurrenceredegørelsen. Og det kan vi gøre, fordi vi udliciterer alle renoverings- og anlægsopgaver, således at ressourcer til drift og administration holdes på et absolut minimum.

Vi finder det i øvrigt besynderligt, at man ikke fra forsyningssekretariatets side selv har foretaget en sådan undersøgelse, som viser forskellen mellem private og kommunalt ejede forsyninger – især når man i redegørelsen fra 2003 anførte, at der ikke var noget effektiviseringspotentiale i den private sektor – FVD's undersøgelse bekræfter jo dette.

Forsyningssekretariatet udmeldte igen den 2. november 2010, at danskerne har betalt 2,1 mia. kr. for meget for vandet.

Vor gennemgang af de formuer, der igennem mange år er opsparet i de private vandforsyninger viser imidlertid, at den samlede formue her kun andrager 546 mio. kr. svarende til gennemsnitligt 4,4 mio. kr. pr. vandværk. De resterende 1,5 mia. kr. må således ligge andetsteds

Vi betragter ikke dette beløb som et driftsoverskud, men et beløb, som over en årrække, er blevet henlagt til nyanlæg, vedligeholdelse m.m.. En likvid kapital, som gør det muligt at handle hurtigt i akutte situationer som for eksempel ved forurening, lækager og andre uheld. Her har vi altså ikke tid til lange forhandlinger om optagelse af lån (hvor vi efterfølgende, overfor forsyningssekretariatet skal kunne dokumentere at vi har indhentet lånetilbud og derefter valgt det bedste tilbud).

De private forbrugerejede vandværkers regnskaber og priser (herunder henlæggelser) godkendes hvert år på generalforsamlingen.

Sluttelig nævner ministeren at det er en kendt forudsætning ved vedtagelsen af loven, at implementeringen af loven ville medføre udgifter det første år efter vandsektorlovens gennemførelse.

Uanset at indberetningerne til prislofterne vil blive lettere i de kommende år, vil de administrative udgifter ikke blive mindre. FVD forventer at de samlede udgifter for de private forbrugerejede vandforsyninger vil andrage mindst 30 kr. mio. kr. årligt, såfremt man fastholdes i prisloftbestemmelserne.

Vi må konstatere at vandpriserne i den private sektor vil stige markant i forhold til den offentlige forsyning, hvilket i stor grad skyldes at de private forbrugerejede vandforsyninger er relativt mindre end de offentligt ejede vandforsyninger, hvorfor der er færre forbrugere til at deles om de fremtidige udgifter.

Hvor bliver i øvrigt den omtalte mulighed for gennemskuelse fra forbrugernes side af, når bestyrelsen og deltagerne i de årlige generalforsamlinger ikke længere kan overskue den?

Ovennævnte viser tydeligt, at denne lov ikke oprindeligt var beregnet for de private vandværker.

Hovedformålet med vandsektorloven var da også at adskille kommunernes rolle som henholdsvis forsyningsvirksomhed og myndighedsudøver (jf. ministerens bemærkninger ved lovens fremsættelse).

Vi skal derfor endnu engang anmode politikerne om at løfte de private forbrugerejede vandforsyninger ud af vandsektorloven for så vidt angår prisloftfastsættelse og beslutningen om at afvikle den likvide kapital.

Det er vor vurdering, at det kan gøres relativt enkelt uden, at det rokker ved det indgåede forlig.

Med venlig hilsen

Ole Wiil

landsformand

Bent Soelberg

direktør